

ARGO

Napsáno krví

Layton Green

Napsáno krví

Layton Green

ARGO

*Díla k nám promlouvají mnohými tématy, situacemi, syžety,
hrdiny. Nejvíc však promlouvají přítomností umění, které je
v nich obsaženo. Přítomnost umění na stránkách
Zločinu a trestu námi otřese víc než Raskolnikovův zločin.*

BORIS PASTERNAK

1.

Tělo leželo obličejem vzhůru na předložce z ovčí kůže, zprohýbané temeno lebky připomínalo rozmáčklou švestku. Detektiv Joe „Kazatel“ Everson si k němu klekl a začal si ho prohlížet zblízka. Volně rozhozené končetiny ukazovaly na ničím netlumený pád spíš než na to, že by někdo tělo pečlivě aranžoval.

Což ovšem nešlo příliš dohromady s dvěma miniaturními křížky, jedním dřevěným a jedním měděným, položenými vedle sebe na hrudi zavražděného.

Policista Scott Kirby zíral na rozdrcenou lebku a dlouze hvízdal. „Čím to udělal? Kladivem?“

Kazatel odpověděl, aniž odvrátil pohled od mrtvoly. „Úder tupým předmětem, to je jasný.“

„A jak to, že má otevřené oči?“ zeptal se Kirby. „Já myslel, že mrtvoly mají otevřené oči jenom ve filmu.“

„Obyčejná gravitace. Svaly se uvolní a víčka se otevřou.“

„Hmm. Ten smrad není tak hrozný, jak jsem myslel,“ prohlásil Kirby, poněkud v rozporu s tím, že když poprvé vstoupili do obývacího pokoje tohoto útulného domu, Kazatel si dobře povšiml, jak snědý obličej jeho mladšího kolegy nápadně zbledl.

Detektiv Everson věděl, že je to Kirbyho první mrtvola, jeho první zkušenost se zápachem rozkládajícího se lidského masa smíseným s lepkavě nasládlým oděrem prolité krve. Kirby byl členem sboru teprve dva roky, po škole měl za sebou jenom pár krátkodobých, příležitostných zaměstnání, a počet vražd v okrese Creekville ve státě Severní Karolína za poslední dva roky nebylo těžké si zapamatovat.

Nula.

Kazatel se do svého rodného města vrátil o pouhý měsíc dřív, po šestnáctiletém safari džunglí lidského světa. V mysli se mu vynořovaly vzpomínky na vyšetřování jeho poslední vraždy v Atlantě, které navždycky obrátilo směr jeho dosud úspěšné kariéry. Silou vůle minulost zaplašil a přitiskl hřbet ruky na čelo mrtvoly. „Může tu být tak nanejvýš čtyřiaadvacet stupňů, zápach není bůhvíjak silnej... hrubým odhadem tipuju, že tu leží tak osm až dvanáct hodin.“

„To je dost přesnej odhad,“ pokýval Kirby uznale hlavou. „Já vím, že už na vraždách nějakou dobu pracujete, ale... kolik už jste jich viděl?“

„Až moc,“ zamumlal Kazatel, zvednutým prstem si vyžádal ticho a pustil se do zkoumání rysů tváře mrtvého: očí barvy námrazy na okenním skle, prošedivělé bradky, napjaté kůže kolem úst, dlouhých, hlubokých vrásek na čele.

Kazatelův pohled se zatoulal vzhůru, k triptychu fotografií visících na zdi. Mrtvý se na všech třech usmíval, ale ledová arogance v jeho očích detektivovi prozradila, že ať už byl jejich neznámý kdokoliv, rozhodně nešlo o člověka překypujícího soucitem s bližními.

Možná to byl úspěšný muž. Člověk, který byl zvyklý vždycky od života dostat, co chtěl.

Ale rozhodně to nebyl člověk, co vidí žebráka schouleného na ulici Creekville nebo fotografii smutné dětské tvářičky na kartónu mléka a vcítí se do jejich nevyslovené bolesti. Nebyl to člověk, který by dokázal sdílet Kazatelovo trápení.

Mrtvý vypadal asi na padesát let, byl statný, ale ne tlustý, bledá kůže na jeho těle pomalu nabírala nezdravě nažloutlý odstín. Na sobě měl hnědé bavlněné kalhoty a přes ně modrou košili. Na nohou nazouvací sportovní boty a šedé ponožky. Žádný snubní prsten. Podle rukou s čistými nehty spíš bílý límeček než těžce pracující dělník. Na těle nebyly patrné žádné známky zápasu, žádná zjevná zranění kromě rozbité lebky.

Kirby odstoupil od těla. „Připadá vám povědomej? Mám pocit, jako bych ho už někde viděl.“

„Jo, trochu.“

„Co si myslíte o těch křížcích? Znamenají nějakou skupinu nebo sektu nebo, jak se tomu říká –“

„Denominaci?“

Kirbyho úzký obličej se rozzářil jedním z jeho typických úsměvů od ucha k uchu. Nebyl mohutný jako Kazatel, který vypadal, že by mohl s přehledem hrát zadáka v profesionálním fotbalovém mužstvu. Kirby byl vysoký a hubený a posilovnu navštěvoval se stejnou nábožnou horlivostí jako matka Tereza bohoslužby. „Jo, přesně.“

Kazatel si založil paže na hrudi, až se mu shrnula látka na dvouřadovém, tmavě zeleném kabátě, který si kdysi koupil během prvního týdne ve službě detektiva. „Ty dírky vypadají, že jimi bylo něco provléčený, možná nějaký náhrdelník nebo něco. Kdybych měl hádat, tipoval bych je na katolický, prostě proto, že katolíci nosí křížky častěji.“

Kazatel a Kirby si natáhli vyšetřovací rukavice a Kirby vytáhl z kapsy oběti koženou peněženku. „Ten chudák se jmenuje Farley Grover Robertson. Na jeho vizitce stojí, že je majitelem Potulné múzy. To je místní knihkupectví.“

Kazatel luskl prsty. „No jasně.“

Kirby se uchechtl. „A my jsme si říkali, kam že to po večerech chodíte.“

„Měl bys čtení taky někdy zkusit. Já tě to klidně naučím, jestli chceš.“

„No, literatura mi v kariéře teda moc nepomůže.“ Kirby věnoval staršímu kolegovi další ze svých oslnivých úsměvů. „Já mám jináčí plány: Pašák Scotty míří do televizní reality show.“

Kazatel natáhl ruku po peněženku. „To víš, že jo.“

„Měli bysme to spolu dát dohromady. Holky ten americkéj styl milujou – budou po nás šílet. Mohlo by to bejt něco mezi *Policie v akci* a *Vem si mě*.“

„To bych radši chodil každej den před snídaní po žhavým uhlí, než abych dobrovolně účinkoval v nějaký reality show.“

Kirbymu se tímto lehkovážným žertováním evidentně ulevilo, ale zároveň jakoby si nebyl jist, jestli není nevhodné. Podle Kazatelových zkušeností se tohle stávalo při prvním setkání s vraždou téměř pravidelně. Vtipkování byl způsob, jak se vyrovnat s hrůzou takového zážitku a neztratit přitom tvář.

Kazatel se probíral peněženkou mrtvého. Byly v ní dva tisíce v hotovosti plus celá sbírka kreditních karet. Podle řidičského průkazu se Farley Robertson narodil v roce 1964, měřil metr sedmdesát a vážil osmdesát kilo. „Našel jsi telefon nebo počítač?“

„Jo,“ přikývl Kirby. „Ale obojí je zaheslované.“

„Ať se na to podívají ajťáci.“

Kazatel vstal a rozhlédl se po místnosti. Byli v obývacím pokoji luxusního domu s posuvnými skleněnými vstupními dveřmi, postaveného uprostřed zalesněného městského parku. U jedné stěny knihovna od podlahy až ke stropu, na další originály uměleckých děl, bílá kožená sedací souprava, televize s plochou obrazovkou trůnící nad plynovým krbem, ostrůvek rozdělující prostor neposkvřené nerezové kuchyně, mrtvé tělo ležící na zakrvácené předložce pokrývající polovinu podlahy místnosti.

Z průduchu ventilace vylezl obrovský šváb a klopýtal kolem dokola jako nějaký tlustý, opilý bůh podsvětí, co se nečekaně vynořil na zemský povrch. Zřejmě unikl poslednímu postřiku. Everson nařídil Kirbymu, aby nezapomněl ověřit jeho datum v záznamech hygienické služby.

Detektivové prozkoumávali prostory dvoupatrového kondominia, které působilo trochu *příliš* uklizeně, trochu *příliš* vyumělkovaně. Kdyby to bylo v Atlantě, Kazatel by Farleyho Robertsona odhadl na homosexuála, možná metrosexuála.

Ale v Lidové republice Creekville, jak místní nazývali tuto výstřední malou komunitu sousedící s akademickou půdou Chapel Hillu, těžko říct. Jestli byl homo- nebo hetero- nebo bisexuál, postgraduální student nebo poloviční bezdomovec, umělec, hipster, úspěšný profesionál, skejťák, pařmen, doktor nebo jogín – v Lidové

republike Creekville se společenské hranice stíraly důsledněji, než Kazatel kdy předtím zažil.

Detektivovou poslední zastávkou byl kumbálek na prádlo mezi hlavní ložnicí a pokoji pro hosty. Když uviděl pračku a sušičku, vzpomněl si na to, kolik krve bylo na podlaze v přízemí. Klekl si a požádal Kirbyho, aby pračku naklonil.

Po chvilce pátrání v jejích útrobách nařídil Kirbymu: „Prohlídni ještě spárování.“

Detektivové si vyměnili místa. Za okamžik Kirby hvízdal. „Není tohle zaschlá krev?“

„No, kečup to není.“

Kirby si prohlížel láhev tekutého pracího prostředku postavenou na pračce. „Myslíte, že vrah rozmlátil oběti hlavu a pak šel nahoru a pustil pračku? To předpokládá chladně uvažujícího pachatele. Ale počkejte – neznamenaloby to, že už sem přišel s úmyslem ho zabít? Mohl si s sebou přinést šaty na převlečení.“

„Možná se vrah krve pečlivě zbavil, pro případ, že by ho zastavili policajti.“

Detektivové upozornili na stopy krve soudního lékaře a sešli zpátky do přízemí. „A co teď?“ zeptal se Kirby. „Do knihkupectví? Oznámit zaměstnancům, že šéf je na pravdě boží, a najít někoho, kdo může identifikovat tělo?“

Kazatel si vyfotografoval tělo mobilním telefonem a na chvíli se ještě jednou zadíval na dva křížky položené na hrudi mrtvého. Pomalu, nejistě přikývl. „Řeknu Terryemu, aby si promluvil se sousedy a našel nejbližší příbuzný.“

„To je divný, jak tu nechal ty křížky,“ poznamenal Kirby, když si všiml směru kolegova pohledu. „Jako kdyby to byl nějaký vzkaz nebo něco.“

„No, vzkaz to každopádně je,“ souhlasil Kazatel. „Otázka je komu?“

2.

Kazatel s Kirbym vyšli do sluncem zalitého říjnového dopoledne. Na obloze nebyl ani mráček a ve vzduchu voněla předzvěst zimy a sněhu. Ozvalo se pár hlasů; u policejní pásky ohrazující mrňavý trávník před domem posetý borovými šiškami se tísnil houf místních reportérů.

Kazateli neušlo, že Kirby se natěšeně chystá vychutnat si chvilku pozornosti médií. „Nemluv s nima,“ varoval ho tlumeným hlasem. „Cože?“

Kazatel sklonil hlavu, zamířil rovnou k autu, a přiměl tak Kirbyho, aby ho chtě nechtě následoval. Rázným krokem míjeli sousedy, kteří plni zvědavosti vyšli s hrnky kávy v rukou před domy a šokovaně zírali na konvoj policejních aut, který se nečekaně zformoval v jejich jindy tak poklidné čtvrti.

Otázky reportérů přišly rychle jako salva z kulometu:

„Můžete potvrdit, že v Creekville došlo k první vraždě po deseti letech?“

„Jedná se o dům Farleyho Robertsona? Jak byl zavražděn?“

„Kdy můžeme očekávat –“

Kazatel přibouchl dveře auta a koutkem oka pozoroval Kirbyho, jak sleduje reportéry ve zpětném zrcátku. Naivita, která jeho mladému kolegovi koukala z očí, Kazateli připomněla článek momentálně figurující na webových stránkách creekvillského policejního oddělení.

TIPY, JAK ZAMEZIT NEVÍTANÝM NÁVŠTĚVÁM ZVĚŘE
NA VAŠEM POZEMKU.

„Na kameru můžeš mluvit, až ten případ vyřešíš, *jestli* ho vyřešíš,“ upozornil Kazatel. „Dřív ne. Pokud teda nechceš zradit pravidlo pomáhat a chránit?“

„Jo, jasně,“ zamumlal Kirby neochotně.

„Šéfová jim určitě dá nejnutnější informace, až uzná za vhodný.“

Právě vjížděli po Hillsdale Street do centra, kolem dlouhé řady okázalých jižanských domů s trávníky zastíněnými korunami stoletých dubů. Beverly Hills města Creekvile.

Pokaždé, když jel po Hillsdale, cítil Kazatel osten hořkosladké nostalgie – na tom pocitu se za všechny ty roky nic nezměnilo. Kdysi byl obecně považován za mladíka, kterého čeká skvělá budoucnost, se všemi nezaslouženými privilegii a drobnými nespravedlnostmi, jaké s sebou toto postavení přináší. Hned po škole, ještě v dozvuku šoku po bratrancově smrti, odešel z domova a zapsal se na dvouleté studium teologie. K tomu rozhodnutí ho vedla částečně znovunalezená víra v Boha, částečně potřeba pomstít se rodičům, ale především nerozhodnost, co si se sebou počít. Následujících deset měsíců, kdy se věnoval kazatelství, vedlo ke ztrátě víry, ne v Boha, ale v příliš úzký výklad božského principu.

Následovalo období, během něhož působil jako nenedominační vězeňský kaplan. Byla to jediná práce, kterou tehdy našel, tvrdá a vyčerpávající, ale nacházel v ní smysl. Dokud ho druhé psychické zhroucení nepřimělo uchýlit se do náhodně nalezeného motelu v zapadlém vyprahlém městečku v Georgii, nedaleko od poslední věznice, v níž pracoval. Rozjitřenou mysl se snažil otupit fyzickou prací na farmě na pekanové ořechy. Přemýšlel, hledal svou cestu, a pak shodou okolností narazil na román, který mu zásadně změnil pohled na život. Rozhodl se, že přečte každou dobrou knihu, která kdy byla napsána, a přijal nový slib, tentokrát, že bude pomáhat těm, kdo si nemohou pomoci sami.

Nastoupil k policejnímu sboru v Atlantě a jeho kariéra rychle postupovala. Celých deset let prožil bez dalších psychických otřesů a svou minulost nechal úspěšně za sebou.

Anebo si to alespoň myslel.

Auto zahnulo na Main Street, kde čilý ruch farmářského trhu označoval začátek malé, ale živé obchodní zóny města. Když míjeli radnici s okny hrdě vyzdobenými duhovou vlajkou, Kazatel stáhl na škvíru okénko, aby mohl dovnitř čerstvý vzduch.

„Tohle je moje první vražda,“ řekl Kirby. „Mohla by to být šance udělat si jméno, co?“

„Počkej, brzdi trochu. Máme tu mrtvolu. Pověz mi, co zatím víme?“

Kirby si protáhl prsty na opěrce sedadla. „Vraždu ohlásila hospodyně. Vypověděla, že když přišla, dveře od domu byly otevřeny. Žádný stopy po násilným vniknutí, což znamená, že Robertson pustil vraha dovnitř a nechal dveře odemčený – to je ale po půlnoci nepravděpodobný –, nebo že vrah měl klíč.“

„Pachatelem naprostý většiny vražd je někdo, koho oběť znala.“

Kirby si dlouze hvízdal. „Jestli je pravda, že lidi nejvíc ubližujou těm, koho nejvíc milují, tak Farleyho Robertsona musel někdo *fakt* hodně milovat.“

„Čeho sis v tom domě všiml?“

„Že naše oběť měla doma gauč za deset tisíc, na stěnách obrazy jak z galerie a v peněžence dva litry v hotovosti. Já myslel, že knihkupec vydělá asi tolik jako hlídač v kempu.“

„Třeba to bylo rodinné dědictví,“ uvažoval Kazatel.

Zaparkoval přes ulici naproti dlouhé, dvoupatrové cihlové budově, v níž sídlila řada obchodů. Její fasáda byla natřená světlou modří a boční stěny zdobily rozmarňné malůvky.

Knihkupectví Potulná múza bylo vklíněno mezi bar a retro holičství. Byl tam také tetovací salón a podnik jménem Kavárna Vinyl, který byl víceméně přesně tím, co jeho název sliboval: kombinací kavárny a prodejny gramofonových desek.

Kirby se při vystupování na okamžik zastavil s rukou na dveřích. „Já vím, že šéfová poslala nás, protože vy jste tu na vraždy největší machr a já jsem byl zrovna po ruce –“

„Šéfová tě vybrala, protože ví, že v tobě něco je.“

Kirby se marně pokoušel skrýt radost, kterou mu nečekaný kompliment udělal. „No, myslíte, že nás nechá na tom případu dělat spolu? Rád bych se od vás něco přiučil.“

„A jseš si opravdu jistej, že chceš dělat v Creekville na vraždě? Nemusí to bejt nic pěknýho. Tady se za světla velkoměsta neschováš.“

Kirbyho mátově zelené oči planuly odhodláním. „Jasně.“

Při pohledu na vysoké stropy, neomítnuté cihlové stěny a bodové reflektory osvětlující úzké police sténající pod řadami knih Kazatele napadlo, že Potulná múza představuje jakousi zmenšeninu celého Creekville: na první pohled místo chaosu, v němž se ale přesto skrývá promyšlený řád; místo vzdělání, ale ne školometské; živé, ale ne nevázané; s přívětivou a uvolněnou atmosférou, která je ale připravená kdykoliv se proměnit ve svůj pravý opak při sebemenším podezření, že nově příchozí není ochoten se její přívětivé a uvolněné atmosféře přizpůsobit.

U vstupních dveří stála hubená, bledá mladá žena a rovnala do polic řádku knih v pevné vazbě. Měla krátké tmavé vlasy, které jí trčely vzhůru jako klacíky, široká ústa a oči barvy cappuccina. Kazatel si nevzpomínal, že by ji tam už viděl, ale zatím navštívil knihkupectví jen párkrát.

„Můžu vám pomoci?“ zeptala se a nedůvěřivě si prohlížela Kirbyho uniformu.

Pohled jejích očí byl obezřetný, napjatý. Nebyla v něm úskočná prohnanost zkušeného kriminálního, jen ostrážitost člověka žijícího mimo třpytivý střed světa většinové společnosti.

Kazatel jí ukázal služební odznak. „Já jsem detektiv Everson. Vy máte dneska dopoledne službu, slečno?“

Cítil, jak dívka v duchu rychle zvažuje mocenské vztahy dané situace. „Jenom náhodou,“ vysvětlila, „protože šéf ještě nedorazil. A v jedenáct mám přednášku.“

Kazatel se zadíval pozorněji na souhru ostrých úhlů a jemných linií, které utvářely její úzký obličej, zvláštním, skřítkovským způsobem přitažlivý. Její oblečení, stejně jako její vlasy, výmluvně charakterizovalo osobnost jeho nositelky: černé síťované triko s dlouhými rukávy přes bílou košili; roztrhané džíny ohrnuté u kotníků; několik vrstev nejrůznějších náhrdelníků osazených barevnými kameny.

„Máte tu někoho, kdo by vám ohlídal pokladnu?“ zeptal se Kazatel.

Dívka pochopila, že se stalo něco vážného, a zavolala na chlapíka s blondatými dredy jménem Nate. „Řekněte mi, co se stalo? Zaplatila jsem parkování...“

Zmlkla, když Kazatel vytáhl telefon a ukázal jí fotografii z místa činu. „Hledáme někoho, kdo by mohl mrtvého identifikovat.“

Dívka si přitiskla dlaň na ústa. „To je Lee. Snad ho – panebože.“ „Lee, to je Farley Robertson?“

Dívka přikývla, s dlaní pořád přitisknutou na ústa.

„Co kdybychom šli ven?“ navrhl Kazatel jemně.

„Jak... proč...?“

„To ještě bohužel nevíme. Slečno...“

„Haleová.“ Přejela si rukou ke spánku. „Ari Haleová.“

„Je mi líto, jakou jste utrpěla ztrátu, slečno Haleová, ale musím vám položit pár otázek týkajících se mrtvého. Nechcete se napít nebo si sednout?“

Dívka znovu zhluboka vydechla. I přes šok, který prožívala, neztratila rovnováhu. „To je dobrý.“

Nate se neochotně přisouval blíž, zamračeně si prohlédl oba policisty a v nestřeženém okamžiku vrhl rychlý, lačný pohled na svou nicnetušící spolupracovnici. Dívka ještě jednou zhluboka vydechla a odvedla nevíтанou návštěvu zadním vchodem na štěrkový dvorek pokrytý cigaretovými špačky a spadánými javorovými listy.

„Říkala jste, že máte v jedenáct přednášku,“ začal Kazatel. „Co studujete?“

Mladá prodavačka vypadala, že ji ta otázka překvapila. „Jsem ve třetím ročníku na právech.“

Kazatel uznale přikyvl. Tahle žena znala svá práva a přítomnost policistů v ní nevyvolávala žádné zbytečné rozpaky. „A v týdnu pracujete tady?“

„Ano, vždycky od středy do neděle večer – plus dnešní směna. Mám štěstí.“

„Jak dlouho už tu pracujete?“ ptal se Kazatel dál.

„Dva roky.“

„A jak dobře jste znala pana Robertsona?“

Její pohled bezděčně zabloudil ke Kazatelovu telefonu. Kousla se do rtu a odpověděla: „Platil včas a jednal s námi férově, ale zase tak moc jsme se nebavili. Staral se hlavně o administrativu a organizaci autogramiád a autorských čtení.“

„Nevíte náhodou, kdo jsou jeho nejbližší příbuzní?“

„Jeho rodiče už zemřeli a děti neměl. Má sestru, žije v Kalifornii. Myslím, že spolu nebyli moc v kontaktu. Nikdy jsem ji neviděla.“

„A co blízcí přátelé?“

„Mně se o žádných nezmiňoval, kromě Damiana Blacka, samozřejmě.“

Kazatel překvapeně povytáhl obočí. „Toho autora hororů?“

„Jo, přesně toho. Byli kamarádi už od dětství.“

Kirby si zapsal jméno do notesu a Ari zvedla významně prst. „Je tu ještě jeden člověk, co sem chodí častěji než ostatní.“

„Zákazník?“

„Většinou se hned s Leem zavřeli v kanceláři. Nevím, co tam dělali.“

„Jak dlouho se tam obvykle zdržel?“ vypytał se dál Kazatel.

„Většinou tak pět až deset minut. Ten chlap odtamtud vždycky vystřelil, jako kdyby měl osinu v zadku.“

„Možná právě o to šlo,“ vyhrkl Kirby.

Ari si mladého policistu změřila pobaveným pohledem. „Nemyslím, že šlo o sex. I když jsem si jistá, že Lee byl gay.“

„Stýkal se s někým?“ pokračoval Kazatel.

„O nikom nevím.“

„Jméno toho zákazníka asi neznáte?“

„Dělá baristu v Králičí díře. Je mu asi třicet, nosí baret a knírek, co z něj dělá hipстера už na dálku.“

„Všimla jste si v poslední době v chování pana Robertsona nějaké změny?“

Ari stiskla rty v soustředěném přemýšlení. „Připadal mi takovej nabuzenější.“

„V pozitivním, nebo negativním smyslu?“

„Popsala bych to jako nervózní energii.“

„Máte tušení, co mohlo být příčinou?“

„Ne.“

„Nějaké náznaky, že by bral drogy?“

„Přede mnou ne,“ odpověděla Ari tónem, který naznačoval, že ta otázka nebyla zcela od věci. No, bude třeba počkat na výsledky pitvy.

„Já vím, že to zní jako klišé, ale musím se vás na to zeptat,“ pokračoval Kazatel dál, „měl pan Robertson nějaké nepřátele?“

Ari zavrtěla hlavou, ale její pootevřené rty naznačovaly, jako by se užuž chystala něco říct.

„Slečno Haleová?“

„Ve středu, zrovna když mi končila směna, se vzadu s někým hádal. Slyšela jsem až od kasy, jak na sebe křičí.“

„Byl to zákazník?“

„Spisovatel. Opravdovej spisovatel, jestli chápete, jak to myslím. Takovej, co žije osaměle, je společensky neohrabanej... prostě divnej týpek.“

„Jeho jméno?“

Ari zaváhala.

„Zatím jenom dáváme dohromady informace,“ řekl Kazatel uklidňujícím tónem.

Ari si odhrnula z tváře pramínek vlasů. „J. T. Belker.“

Kazatel se podíval na Kirbyho, který si zapsal do notesu další poznámku. „Nevíte, kvůli čemu se hádali?“ zeptal se detektiv.